

If undelivered return to:
"GLASILO K. S. K. JEDNOTE"
 6117 St. Clair Ave.
 CLEVELAND, O.

The largest Slovenian Weekly in the United States of America.
 Sworn circulation 16,200
 Issued every Wednesday.

Subscription rate:
 For members yearly\$0.84
 For nonmembers\$1.60
 Foreign Countries\$3.00
 Telephone: Randolph 3912

GLASILO K.S.K. JEDNOTE

DELO OFFICIAL ORGAN IZOBRAZBA

OF THE GRAND CARNIOLIAN SLOVENIAN CATHOLIC UNION

Entered as Second-Class Matter December 12th, 1923 at the Post Office at Cleveland, Ohio, Under the Act of August 24, 1912.

Največji slovenski tednik v Zdrženih Držayah
 Izhaja vsako sredo
 Ima 16,200 naročnikov

Naročnina:
 Za člane, na leto\$0.84
 Za nečlane\$1.60
 Za inozemstvo\$3.00

NASLOV
 uredništva in upravnitva:
 6117 St. Clair Ave.
 Cleveland, O.
 Telefon: Randolph 3912

SLAVA KRISTUSU!

Veki so hrepneli in narodi so vzdihovali po Njem, ki se imenuje "Pričakovanje narodov."
 V solzah starih očakov in prerokov je zdaj pa zdaj zaslajala zarja bodoče slave Njegove.

In slaboten odmev Njegove bodoče slave je bil oni čarobni dih, ki je dajal življenje bogoslužju in svetim spevom izvoljenega naroda v stari zavezi.

"Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji..." je pel angeliški slavošpev v onem veličastnem trenutku, ko se je učlovečil nesmrtni Kralj vseh vekov.

Množice so klicale: "Hozana!" ko je ponižni kraljevski Sin Davidov jezditel v Jeruzalem.

In ko je človeška zloba v svoji zaslepljenosti mislila, da sme slaviti zmagošlavje nad Kristusom, takrat Mu je zemlja pela slavo v zamolklih tonih groze, in solnce je zakrilo svoj sicer jasni obraz pred slepilnimi žarki slave Onega, čigar smrt je vstajenje.

Mlada Kristusova cerkev je Kristusu s krvavimi črkami pisala himno na temni platni poganke propalosti, krivičnosti krutosti.

Ogrnjena z mučeniškimi plaščem kraljevskega škrlata je pela slavo svojemu Kralju, ki je po križu in trpljenju premagal svet in odrešil človeštvo.

Na rimskih arenah so krščanski mučniki junaško gledali smrti v obraz. Poganske množice so pričakovale, da bodo trepetali, toda krščanski junaki so navdušeno peli himno: "Kristus je zmagal, Kristus vlada, Kristus zapoveduje..."

Cerkev je zrastle v velikansko drevo; narodi so pri nji iskali zavetja, počivali so v njeni seni in tukaj pili vode zveličanja.

Od vseh strani so narodi hiteli kvišku v mesto, ki je zidano na gori: "In poslednje dni bo ustanovljen hrib hiše Gospodove vrh hribov, in se bo povzdignil čez griče, in vrelli bodo k njemu vsi narodi" (Iz. 2. 2.)

In globlje in globlje je narode prešinjal duh, ki je navdihnil preroka, da je pel: "Hvalite Gospoda vsi narodi; hvalite ga vsa ljudstva" (Ps. 116:)

Vedno in povsod je cerkev pela Kristusu slavo. Pela Mu je slavo v stiski, pela v boju, pela v triumfu.

Pela Mu je slavo, ko se je še skrivala pod zemljo in ko je njen glas odmeval od podzemskih obokov in se s povdoveno silo povračal v srca vernikov in jih navduševal, da so junaško umirali — Kristusu v slavo!

Pela Mu je slavo, ko se je njen glas razlegal iz mogočnih katedral, prešinjal vse javno življenje in navdihnil verni zahod, da se je vzdignil proti nevernemu vzhodu — Kristusu v slavo!

Slavospevi, ki jih cerkev poje Kristus, tudi takrat ne utihnejo, ko narodi v svoji oholosti cerkev in vero Kristusovo izpodrivajo iz javnega življenja in se v svoji zlobi hočejo otrestiti sladkega jarma Gospodovega.

Tudi takrat poje cerkev slavošpev Kristusu, in njen jasni glas krepko odmeva od zamolklih glasov narodov, ki morajo nehoti priznati, da ni mogoče — brez Kristusa...

Zato cerkev tudi sredi splošne razburjenosti mirna poje, sredi splošne verske mlačnosti cerkev navdušeno poje in sredi splošne disharmonije zvene v njenih spevih nebeške harmonije...

Svet jo preganja, cerkev se pa veseli v Kristusu; svet jo kolne, cerkev pa poje slavospeve Kristusu...

Zastonj se razburja svet!... Cerkev šteje svoje dni po svojih svetnikih, ki so se v svojem življenju približali Uzoru — Kristus; in v njih slavi Kristusa!

Zdaj poje v slovesnih tonih in svoj jasni glas združuje s slavospevi zmagošlavne cerkve; zdaj spet se trese njen glas v najnižjih oktavah in v tonih zemske bede poje slavo Onemu, ki je Kralj vseh kraljev.

In kako tudi ne bi slavila Kristusa! Cerkev, odgojiteljica človeštva, dobro ve, da se je le po Njem, ki je njen nevidni poglavar, začelo novo življenje pretakati po žilah človeštva.

Človeštvo je tavallo v temi; izgubilo je pot življenja in zašlo... In prišel je in človeštvo pokazal pot življenja On, ki je Luč, Pot in Življenje.

Moralna sila je bila v človeštvu skoraj zamrta in svet je obupal nad življenjem. V skrajni stiski je prišel človeštvo odrešiti Kristus — Dobrota in je dal življenju pravo vsebino in le po Njem je življenje vredno, da je živimo.

In prišel je ta Nebečan, pred 1925 leti in svetu prinesel resnico. In na obnebju človeškega uma je zasijala nova zvezda, ki nam kaže pot k resnici.

Za to nebeško zvezdo so se ozirali miselci kakor sv. Tomaž Akvinski. Na podlagi Resnice so zgradili velikansko prekrasno stavbo neporušne resnice — Kristusu v slavo!

Največji umetniki so se oživljali ob idejah, ki jih je Kristus prinesel na svet; in največji umotvorci, kar jih je kdaj videl svet, oznanjali slavo Kristusu.

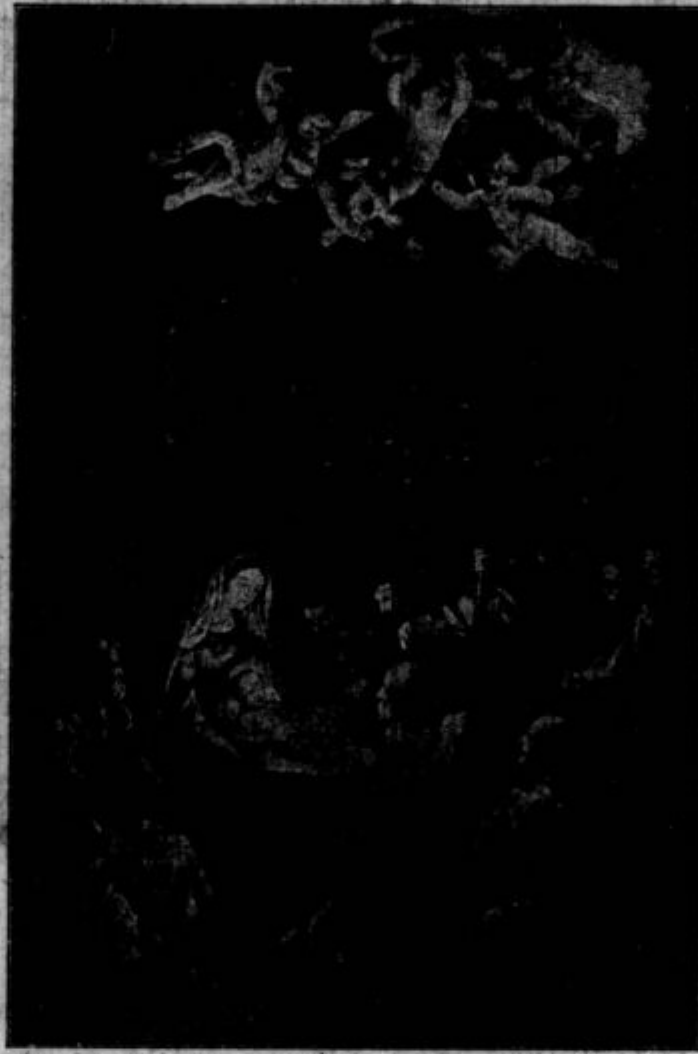
Z Njegovega oltarja poteka življenjski dih v umotvore krščanske umetnosti. Okoli oltarja se zbirajo umetnosti, nad oltarjem se združujejo in kipe proti nebu — Kristusu v slavo!

Ideja Kristusove slave je navdihnili največjega krščanskega umetnika (Cimabue), da je naslikal Kristusa v Njegovi slavi. In ob koncu devetnajstega stoletja je razdvojen umetnik (Joergensen) obstal pred to sliko in vzdiknil: "Da, to je res Kralj veličastva!"

Jaslice in božično drevo.

Večkrat se je že staviilo vprašanje: kaj je boljše, jaslice ali božično drevo? Težko je na to vprašanje točno odgovoriti. Ako pomislimo na to, kaj je Jezus zapustil in sprejel, ko je prišel na svet, bomo gotovo prisodili prednost jaslicam; ako pa mi-

Mir ljudem na zemlji!

SVETONOČNA POVEST.

Božična srca v srcu vsakem,
 božična radost krog in krog;
 o svetem betlehemskem Kralju
 šepete vrt in gozd in log.

Ti noč edina, moč božična,
 ob revnih jasah dom je tvoj.
 ves tvoj zaklad nebeško Dete,
 njegov smehljaj — tvoj blesk in soj.

Drevesa bela po vrtovih
 in vrabčki mali sredi cest:
 vse ve in govori le eno,
 to svetonocna je povest.

Spev angeliški nad tihim poljem —
 molitev tvojeja srca,
 lepota, čar, bogastvo tvoje —
 ljubezen (tvojeja Boga.

Nažge si tiha noč lestencev,
 ob zvezdi zvezda zagori,
 molitev molijo zahvalno
 za srečo blažene noči.

O noč, razkrij nam to ljubezen,
 ustvari v srcih Božič nov,
 bogastvo naše budi Jezus
 in svetonocni blagoslov!

M. Elizabeta, O. S. U.

po drevesu se razni verski predmeti na primer: križ, kelih, evangelijska knjiga, tri božje čednosti, oko božje, cerkvice itd. Nikakor pa ne kaže razobešati na božičnem drevescu takih reči, ki niso v nobeni zvezi s sveto vero ali so celo smešne.

S tem pojasnilom, upamo, je tudi že rešeno naše vprašanje. Sodba ne more biti drugačna kot ta: oboje — jaslica in drevesce — je vsako po svoje dobro. Je izvrstno sredstvo, da se mlada srca ogrejejo za božje Dete. Zato naj napravijo v vsaki družini, kjer je le možno, oboje. Vsaj skromne jaslice si lahko napravi vsaka družina, naj bo še tako revna. Saj ravnobužnim in trpečim so jaslice velika tolažba.

Poglavitna reč pa, bodisi pri jaslicah ali pred božičnim drevesom, je poleg pouka goreča molitev in pobožno pevanje svetih pesmi.

Božična pot

"Zdaj sem ti pa že navezala culo in tudi kos kruha je v njej. Kadar pokladeš ovcam, pa lahko greš," je dejala kmetica Jera. "O praznikih ni takšnega dela, in si lahko doma oba dni. Bova že z očetom sama vse opravila. Saj znaš pot?"

"O, kako bi ne znala," se je zavzela Micika. "Domov najde vsak človek, pa najsibo še tako daleč. Že v sanjah sem bila tam, pa bi ne našla."

Nato je šla Micika pokladat ovcam in je segla v roko očetu Jerneju.

"I, pa bi ne šla zdaj na noč od nas, saj ne znaš potu."

"O, znam, znam," se je prestrašila Micika. "Že toliko časa nisem bila doma in zdaj mi je dolgčas po očku in po malem Tončku."

"No, pa pojdi! Boš že koga našla, da pojdeti skupaj," je pristavil dobri mož.

"Seveda naj gre, pa takoj, ker se že mračni," je zagodrnjala mati Jera, skopa ženska. "Saj ni treba, da bi pri nas jedla potico zastonj. Doma jo pa oče čaka," je dejala naskrvejev možu.

"No, pa srečno hodi," se je obrnila k Miciki, ki je že stopila čez prag.

"Z Bogom, z Bogom!" je veselo vzkliknila in odšla po ozki gazi med drevjem. Bela meglja je legala na zemljo, in sneg je bil mehak in se je vdiral in drobil, in je bila počasna pot.

Micika pa ni mislila na to. Veselo in gorko ji je bilo pri srcu, saj je šla domov, k očetu in bratcu, da se z njima porazveseli na sveti večer in postavi jaslice in jih razavetli s svečkami in pozlačeni orehi. In ves večer bodo govori o materi, ki je lani umrla, in se bodo spominjali tistega svetega večera, ko so bili še vsi skupaj in še ni bilo treba nje trdo delati in služiti pri kmetu Jerneju.

Gaz se je vlekla sredi sadnega drevja navzdol po strmih obronku, in kadar je Miciki spodbudilo in je znak padla v sneg, se je veselo zasmejala. Le rdečo čulico je trdno stiskala v pest in kadar se je zakotalila ponesrečeno, je skrbno prijel za rogelj, da se ne bi izmuznila jabolka in krhli, ki jih je ime-

la polno ruto.
 Zakaj Micika je služila v gorah pri kmetu, ki je imel polno jabolk in hrusk in orehov, v dolini pa je imel njen oče komaj nekaj drobnic in tepek.

"Kako bo vesel mali Tonček," si je mislila deklica. "Kar ploskal bo in vriskal od samega veselja."

Micika se je zopet hitro drsala navzdol po snegu, vsa zavita v belo meglo, ki je od vseh strani strmela vanjo. Naredil se je bil že večer in nekje je zazvonilo Ave Marijo; zato se je Micika prekrizala in je začela moliti.

"Da bi bila le kralju v dolini, potem bo pot lažja," je mislila nato. "Zdaj me je pa skoro strah. Da ni sveti večer, gotovo bi me že kaj strašilo. Ali bi prišel divji mož ali pa torklja."

Gaz se je zavila v globok jarok in je bila na obeh straneh obdana od visokih in strmih gričev, vseh poraščenih od gostih grmov in dreves. Včasih se je Micika čisto prestrašila: zagledala je čudnega možiča z veliko kučmo in črni očmi. Ni upala mimo in je dolgo čakala na mestu in ni vedela, ali bi šla naprej ali nazaj. Zato je pobožno zapela:

"Pastirci vi, kaj se godi,
 ali ste kaj slišali?
 En božji glas je prišel v vas,
 da Bogek se rodi!"

In ko je odpela, se je mahoma tisti strašni možič izpremenil v leskov grm, in Micika je šla mimo. Ali zdaj je zašla nekam, kjer ni bilo poti. Samo sneg povsod naokoli, in vanj se je vdirala do pasu. Vroča je bila pot in teška, in Micika je začela misliti na betlehemske pastirce, ali so šli ponoči obiskat malega Jezusčka.

"Samo da nekam pridem," si je navezadnje mislila. "Skoraj gotovo sem zašla in mogoče nočjo še domov ne pridem. E, vseeno, mogoče pa gre ta pot v cerkev ali pa celo v Betlehem. Saj to je bilo še najlepše. To bi jutri vedela doma povedati! Ali bi Tonček gledal, to bi se oče čudil!"

In v resnici! Začelo se je svetliti, meglja je izginjala, in zvezde so prišle na nebo. Tudi po snegu so se začele utrinjati zvezdice in nešteto lučic je zagorelo v daljavo.

"Ah, zdaj pa skoro vem, da ne grem proti domu. In mi tudi nič ni! Rajši bom zavila v betlehemske hlevček, kar tukaj na levo. Saj tamle je vse polno zvezd in luči. To so gotovo zbrani pastirci in angeli, in tudi pojejo že."

Vse se je bleščalo pred njenimi očmi, in zdelo se ji je, da leti s silno naglico nekam v neskončno daljavo. Leti, leti, in vendar se ji dozdeva, da niti nog ne pregiba, leti, leti, in tako ji je lahko in tako sladko in toplo, leti, leti, in nič snega ne čuti, vse, kar jo je oviralo, je padlo od nje, in čuti se lahko kot pero, ki plava, plava pod nebom, ali kot bel oblček, ki pluje nad gozdovi.

In že so tu pastirci in angeli, in že sliši Micika zlate trobente. Že vidi betlehemske hlevce in Marijo in malega Jezusa s krono; bolj žarečo od solnca, in Micika pače predenj in ga moli in gleda njegov smehljaj, ki jo vabi v sveta nebesa.

